

Arrest

nr. 122 391 van 11 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 juni 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 oktober 2013.

1.3. Op 14 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtoun afkomstig uit het dorp Gorak in het district Kuz Kunar, provincie Nangarhar. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U ging gedurende zes jaar naar school in uw dorp. Uw vader, S.S. (...), was commandant bij de Hezbe Islami en zeven of acht jaar geleden stierf hij tijdens een operatie van de coalitietroepen. Uw familie leefde van de opbrengst van jullie gronden. Toen u zestien jaar oud was, ongeveer acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen leden van Hezbe Islami twee of drie keer naar uw woning. Ze zeiden tegen u dat u uw vader moest vervangen en hen moest vervoegen. Ze stuurden u ook een dreigbrief. Tien dagen later kwamen ze 's nachts gewapend naar uw woning. Uw moeder was bang en zei dat u moest vluchten. U klom op het dak en op een muur en u viel naar beneden. U werd naar een ziekenhuis in Jalalabad gebracht en u moest daar vier maanden blijven. U had verwondingen aan uw gezicht en uw linkerbeen. Toen u weer thuis was kreeg u een tweede brief. U werd beschuldigd van spionage en van de dood van taliban commandant Khan Wali. Deze kwam om toen hij in het naburig dorp Budyali in een school werd aangevallen door Amerikaanse troepen. Omdat u zich niet langer veilig voelde besliste u om Afghanistan te verlaten. Na een reis van ongeveer zeven maanden kwam u aan in België. Op 4 juni 2012 diende u hier een asielaanvraag in. U beschikt niet over enige (identiteits)documenten. Na het gehoor legde uw raadvrouw een attest neer opgesteld door uw sociaal assistente. Deze verklaart dat u de laatste tijd verward bent en dat u op consultatie zal gaan bij een huisarts omdat vermoed wordt dat u kampt met een psychose.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 19 juni 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar – waarbij u leeftijd werd toegekend van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar – kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dd. 8 oktober 2013 verklaarde 17,5 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen aantast (CGVS, p. 2).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader lid was van de taliban (DVZ Vragenlijst, p. 3, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk eveneens dat uw vader lid was van de taliban en dat de taliban u wilde rekruteren (CGVS, p. 3 en 14). Daarop wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat uw vader een commandant was van Hezbi Islami en dienst deed onder commandant Kashmir Khan. Geconfronteerd met deze anomalie antwoordde u vooreerst dat u niets weet over dergelijke groeperingen. Daarna bevestigde u dat het wel degelijk Hezbi Islami was die u viseerde en voegde u toe dat de Hezbi Islami ook tot de taliban behoort (CGVS, p. 15). Dit laatste strookt echter geenszins met de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt immers dat de Hezbi Islami helemaal geen deel uitmaakt van de taliban. Hoewel er soms wel enige samenwerking is geweest zijn het steeds afzonderlijke groeperingen gebleven. Verder blijkt uit dezelfde informatie dat commandant Kashmir Khan een tegenstander was van het taliban regime en verschillende keren tegen hen heeft gevochten. Het is dan ook niet aannemelijk dat de Hezbi Islami u een dreigbrief zou sturen waarin ze u beschuldigt van de dood van een taliban commandant. Van iemand wiens vader commandant was kan bovendien verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van zaken als bovenstaande. U legde trouwens uiterst vage verklaringen af over de dood van uw vader. U kon enkel zeggen dat hij zeven of acht jaar geleden is omgekomen bij een operatie van de coalitietroepen. U kon verder geen informatie geven over de omstandigheden van zijn dood en u zou hier ook nooit vragen over gesteld hebben aan uw familie (CGVS, p. 3).

Verder dient er op gewezen te worden dat de door u afgelegde verklaringen weinig consistent zijn. Zo beweerde u dat leden van een gewapende groepering twee of drie keer naar uw woning kwamen om u

te rekruteren. U stelde dat ze tijdens deze bezoeken verder niets ondernamen omdat ze geen mensen onder dwang meenemen. Ondanks dit gegeven kwamen ze echter 's nachts gewapend naar uw woning. U vond dit zo bedreigend dat u probeerde te vluchten (CGVS, p. 15 en 16). Bevreemdend is ook dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat leden van een gewapende groepering twee of drie keer naar uw huis kwamen om met u te praten. Hoewel u documenten ter staving van uw verklaringen (dreigbrieven, medisch attest betreffende uw hospitalisatie) vanuit Afghanistan naar België zou hebben laten opsturen legde u deze niet neer. U verklaarde hierover dat u ze na ontvangst had weggegooid (CGVS, p. 8 en 9). Dit is echter niet geloofwaardig. Uw raadvrouw merkte in dit verband op dat ze van uw sociaal assistente vernomen had dat u de laatste tijd vaak in de war bent (CGVS, p. 19). Na het gehoor stuurde ze een verklaring door van uw sociaal assistente waarin deze haar bezorgdheid uit over uw psychische toestand. Omdat ze vermoedt dat u lijdt aan een psychose zou ze contact opgenomen hebben met een huisarts om een afspraak te maken. Bovenstaande kan echter niet aangenomen worden als een aannemelijke uitleg voor uw handelswijze. Het voorgelegde document betreft geen medisch attest. Bovendien is het bevreemdend dat bij het vermoeden van een ernstige psychiatrische aandoening als een psychose de verdere stappen beperkt bleven tot het maken van een afspraak bij een huisarts.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks het feit dat u afkomstig bent uit het district Kuz Kunar gelegen in de provincie Nangarhar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie welgesteld is. Ze konden immers probleemloos uw reis naar Europa betalen omdat ze het geld hadden (4, 7 en 8). U verklaarde weliswaar dat u slechts zes jaar naar de dorpsschool ging en dat het onderwijs er niet goed was. U zou bovendien slechts één of twee keer in een stad, in casu Jalalabad, geweest zijn (CGVS, p. 6 en 7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u de stad Jalalabad goed kent. Zo kunt u er heel wat zaken (parken, hotels, busstation, dam, brug) opnoemen en situeren (CGVS, p. 6, 10 en 16). Bovendien beschikt u over twee facebookpagina's. Op één ervan staat vermeld dat u studeerde aan een middelbare school in Jalalabad en een universiteit in Kabul. U stelde dat een vriend deze pagina heeft aangemaakt, dat u bovenstaande er zelf niet heeft opgezet en dat u meende dat deze pagina was afgesloten (CGVS, p. 17 t/m 19). Hoewel het inderdaad niet uitzonderlijk is dat men op sociale netwerksites als facebook gegevens post die niet correct zijn doet bovenstaande in combinatie met uw goede kennis van Jalalabad vermoeden dat u toch hoger geschoold bent en vaker buiten uw district verbleef dan dat u tijdens het gehoor wou laten blijken. Zoals hierboven vastgesteld bleken ook uw verklaringen over uw minderjarigheid ongeloofwaardig (CGVS, p. 2).. Bovenstaande zorgt ervoor dat er voor u als gezonde volwassen man, die het Pashtoun en een beetje Dari en Engels spreekt, voldoende mogelijkheden zijn om een leven op te bouwen in Kabul (CGVS, p. 7).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Betreffende zijn leeftijd stelt verzoeker dat, toen hij op 4 juni 2012 in België aankwam, hij ervan uitging dat hij 16 jaar was, dat het medisch onderzoek zijn leeftijd bepaalde op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Verzoeker merkt op dat het in Afghanistan wel vaker voorkomt dat er geen zekerheid bestaat omtrent iemands geboortedatum omdat geboortes er niet worden aangegeven en er dus ook geen geboorteaktes bestaan, dat dit *in casu* niet anders is, waarbij hij uitging van de verklaringen van zijn moeder, maar waarbij het inderdaad kan zijn dat hij uitging van een verkeerde leeftijd. Hij stelt dat, rekening houdend met de standaarddeviatie bij het resultaat van het medisch onderzoek, er overigens geen groot verschil is tussen de door hem opgegeven leeftijd en de vermoedelijke leeftijd en dat het element van leeftijd dan ook niet kan aangewend worden om te twijfelen aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker vervolgt dat hij er steeds van uitgegaan is dat Hezbi Islami tot de taliban behoort, zodat hij beide termen inderdaad door elkaar heeft gebruikt tijdens het interview, dat thans blijkt dat hij daar verkeerdelijk van uitging, dat het nochtans niet zo verwonderlijk is dat hij dit dacht nu er wel degelijk vaak samenwerking is tussen Hezbi Islami en de taliban, waarvoor hij verwijst naar het door hem bijgevoegde stuk 3 en stelt dat ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) dit toegeeft in haar beslissing. Voorts meent hij dat het niet verwonderlijk is dat hij niet zoveel weet omtrent de groeperingen noch omtrent het overlijden van zijn vader, nu het reeds 7 à 8 jaar geleden is dat zijn vader overleden is, dat hij toen hooguit tien jaar was, zodat hij de activiteiten van zijn vader alsook zijn overlijden nooit bewust heeft meegemaakt, dat hij aldus voor zijn kennis hieromtrent volledig afhankelijk is van de informatie die zijn moeder hem gaf, hetgeen *in casu* zeer weinig is.

Betreffende het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) niet had vermeld dat de taliban (of Hezbi Islami) twee of drie keer naar zijn huis waren gekomen, stelt verzoeker dat dit enkel te maken heeft met het feit dat hij op de DVZ slechts een samenvatting gaf van de gebeurtenissen – hetgeen overigens steeds zo gevraagd wordt aan de asiellozoekers, dat hij nochtans wel vermeldde, nog voor zijn verklaringen over de brief en het nachtelijke bezoek, dat de taliban wilde dat hij zich bij hen zou aansluiten.

Omtrent het feit dat hij de hem uit Afghanistan toegestuurde documenten heeft vernietigd, verwijst verzoeker naar het schrijven van zijn sociaal assistent dat aan het CGVS bezorgd werd na het interview en waarin de sociaal assistent haar bezorgdheid uit over de psychische toestand van verzoeker en waarin onder meer vermeld staat *“De laatste maanden komt hij heel verward over, stelt telkens opnieuw dezelfde vragen, begrijpt veel minder, we moeten meerdere malen hetzelfde uitleggen, verlies van realiteitszin, soms paranoia ...”*. Verzoeker meent dat hoewel de commissaris-generaal dit document terzijde schuift omdat het geen medisch attest is, het wel degelijk relevante informatie bevat die in het dagelijkse leven met verzoeker werd vastgesteld, die men niet zomaar terzijde kan schuiven.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Aangaande het redelijk en veilig vestigingsalternatief in Kabul, stelt verzoeker dat geenszins rekening werd gehouden met alle relevante informatie, dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is van Kuz Kunar in Nangarhar en dat die streek onveilig is, dat wel wordt gesteld dat hij over een redelijk en veilig vestigingsalternatief in Kabul beschikt en de commissaris-generaal zich hiervoor steunt op een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA. Verzoeker stelt dat deze informatie niet voor ligt in het administratief dossier, zodat de inhoud ervan niet gecontroleerd kan worden. Verder meent hij dat het

feit dat er in Kabul niet zoveel burgerslachtoffers vallen, in vergelijking met andere gebieden in Afghanistan, daarom nog niet betekent dat het er veilig is, dat er hoe dan ook burgerslachtoffers vallen, hetgeen hoe dan ook een bedreiging van de veiligheid betekent. Verzoeker wijst op de *'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan'* van 6 augustus 2013 waarin wordt gesteld dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is en dat dit ook het geval is voor provincies die daarvoor als stabiel werden beschouwd en Kabul vermelden. Verzoeker vervolgt dat gelijkaardige informatie terug te vinden is in een document *'General Security Situation in Afghanistan en Events in Kabul'* van 7 november 2013, waarna verzoeker uit het voornoemd stuk citeert, en ook stelt dat uit het overzicht van de aanslagen in Kabul in 2013 blijkt dat er wel degelijk geregeld burgerslachtoffers vallen, waarna hij citeert uit het overzicht. Verzoeker merkt op dat ook in het mid-year report 2013 van de UNAMA melding wordt gemaakt van diverse burgerincidenten in Kabul, waarna hij uit het rapport citeert en stelt dat gelet op al deze informatie er bezwaarlijk kan gesteld worden dat het in Kabul veilig is.

Overigens wenst verzoeker te benadrukken dat hij een jonge man is, die overigens geen vader noch oudere broer heeft om hem te beschermen, en dat hij alleen al omwille van deze hoedanigheid het risico loopt om gedwongen gerekruteerd te worden en daarom dus extra bescherming behoeft, dat dit ook expliciet staat in de voornoemde UNHCR Guidelines, waarna hij enkele zinnen uit het voornoemde document citeert.

Los van de veiligheidssituatie blijkt, volgens verzoeker, uit meerdere bronnen dat teruggekeerde Afghaanse asielzoekers in Kabul voor een heleboel praktische problemen komen te staan, dat zij om een geldige taskara te hebben, zij in principe terug moeten keren naar de plaats van herkomst, waar het nochtans in zijn geval onveilig is, dat de stad enorm duur is om in te leven, dat het moeilijk is om aan werk te geraken, dat het er moeilijk is om toegang te krijgen tot redelijke huisvesting en tot gezondheidszorg, waarbij hij verwijst naar het door hem toegevoegde stuk 5. Hij meent dat zelfs indien men zou oordelen dat Kabul veilig is – *quod certe non* – dan nog blijkt dat men er bezwaarlijk een menswaardig leven kan opbouwen, zodat dit niet als redelijk vestigingsalternatief kan beschouwd worden.

Voor zover nodig ontkent verzoeker dat zijn familie welgesteld is alsook dat hij hooggeschoold is daar zijn familie leeft van de landbouw en zij destijds net genoeg geld hebben kunnen verzamelen om zijn reis naar Europa te bekostigen. Verzoeker meent dat om zijn leven in Kabul te kunnen financieren, er veel meer geld nodig zou zijn. Hij vervolgt dat hij laaggeschoold is, dat hij nauwelijks Engels spreekt en grote moeite moet doen om hier Nederlandse lessen te volgen. Ten slotte is verzoeker van mening dat een basiskennis over Jalalabad en een fictieve vermelding op een facebookprofiel geenszins wijzen op een hogere scholing.

2.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, lid 2 van het vluchtelingenverdrag toe te kennen dan wel hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.4. Als bijlage bij zijn inleidend verzoekschrift voegt verzoeker, zoals opgesomd in zijn inventaris, volgende documenten:

- Stuk 2: Uittreksels uit de *'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan'* van 6 augustus 2013
- Stuk 3: Rapport van Ecoi.net: *'General Security Situation in Afghanistan en Events in Kabul'*, update 7 november 2013
- Stuk 4: Uittreksels uit mid-year report 2013 van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan
- Stuk 5: verzameldocument met informatie over intern vluchtalternatief Kabul

2.5. Aan de verweernota voegt de verwerende partij, in bijlage, de COI Focus *'AFGHANISTAN. Veiligheidssituatie Kabul-stad'* van 5 september 2013.

2.6. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat hij een moeilijke psychische situatie heeft, maar zelf ontkent dat hij problemen heeft en niet naar een dokter of psycholoog wil. De verwerende partij repliceert dat de psychische toestand van verzoeker enkel blijkt uit een attest van de sociaal assistent waarin een vermoeden wordt opgenomen dat hij lijdt aan een psychose, doch dat de bewijslast dienaangaande bij verzoeker ligt.

2.7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.9. Aan verzoekers vrees voor vervolging naar aanleiding van de bezoeken en de dreigbrieven van Hezbi Islami, waarin hij wordt beschuldigd van spionage, kan geen geloof worden gehecht. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen niet eensluidend zijn. Zo verklaart verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ dat zijn vader lid was van de taliban (CGVS vragenlijst, p. 3, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS op 8 oktober 2013 verklaart verzoeker aanvankelijk eveneens dat zijn vader lid was van de taliban en dat de taliban hem wilde rekruteren (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 14). De Raad stelt vast dat verzoeker vervolgens zijn verklaringen echter wijzigt en stelt dat zijn vader commandant was van Hezbi Islami en dienst deed onder commandant Kashmir Khan. Geconfronteerd met deze anomalie antwoordt verzoeker eerst dat hij niets weet over dergelijke groeperingen om daarna te bevestigen dat het wel degelijk Hezbi Islami was die hem viseerde en voegde hij toe dat de Hezbi Islami ook tot de taliban behoort (gehoorverslag CGVS, p. 15). Dit laatste strookt echter niet met de informatie aanwezig in het administratief dossier (stuk 19, document 2), waaruit blijkt dat de Hezbi Islami helemaal geen deel uitmaakt van de taliban, dat hoewel er soms wel enige samenwerking is geweest, het steeds afzonderlijke groeperingen zijn gebleven. Verder blijkt uit de informatie toegevoegd aan het

administratief dossier eveneens dat commandant Kashmir Kahn een tegenstander was van het talibanregime en verschillende keren tegen hen gevochten heeft (stuk 19, document 3), waardoor het dan ook niet aannemelijk is dat de Hezbi Islami verzoeker een dreigbrief zou sturen waarin hij beschuldigd wordt van de dood van een taliban commandant. Van iemand wiens vader commandant was en die omgekomen is in een operatie van de coalitietroepen, kan bovendien verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van zaken als bovenstaande.

Waar verzoeker stelt dat hij er steeds van uitgegaan is dat Hezbi Islami tot de taliban behoort, zodat hij beide termen inderdaad door elkaar heeft gebruikt tijdens het interview, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen. In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar een door hem bijgevoegd stuk alsook naar de bevestiging van de commissaris-generaal dat er soms sprake is van samenwerking tussen taliban en Hezbi Islami, stelt dat het niet verwonderlijk is dat hij er van uitging dat Hezbi Islami tot de taliban behoort, slaagt hij er niet in de vaststellingen dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de Hezbi Islami helemaal geen deel uitmaakt van de taliban, dat hoewel er soms wel enige samenwerking is geweest - zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd door verzoeker - het steeds afzonderlijke groeperingen zijn gebleven en dat commandant Kashmir Kahn een tegenstander was van het talibanregime en verschillende keren tegen hen gevochten heeft, waardoor het dan ook niet aannemelijk is dat de Hezbi Islami verzoeker een dreigbrief zou sturen waarin hij beschuldigd wordt van de dood van een taliban commandant, te weerleggen.

Verder zijn de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de contacten met de Hezbi Islami weinig consistent. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker op de DVZ niet vermeldde dat leden van een gewapende groepering reeds twee of drie keer naar zijn huis kwamen om met hem te praten, alvorens ze hem een nachtelijk bezoek brachten. Verder wijst de Raad er op dat het eerder vreemd is dat verzoeker verklaart dat leden van een gewapende groepering twee of drie keer naar zijn woning kwamen om met hem te praten doch dat zij verder niets ondernamen omdat ze geen mensen onder dwang meenemen terwijl hij verklaart dat hij zich bedreigd voelde en probeerde te vluchten toen gewapende mannen hem 's nacht wilden opzoeken in zijn woning.

Betreffende het feit dat verzoeker op de DVZ niet had vermeld dat de taliban (of Hezbi Islami) twee of drie keer naar zijn huis waren gekomen en dit volgens verzoeker enkel te maken heeft met het feit dat hij op de DVZ slechts een samenvatting gaf van de gebeurtenissen – hetgeen overigens steeds zo gevraagd wordt aan de asielzoekers, wijst de Raad er op dat het feit dat tijdens het interview voor de DVZ gevraagd wordt naar een kort overzicht van de belangrijkste feiten, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant. De duur van het interview bij de DVZ kan de vastgestelde incoherenties niet verschonen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. Het feit dat verzoeker, voor zijn verklaringen over de brief en het nachtelijke bezoek, tijdens het interview op de DVZ wel vermeldde dat de taliban wilde dat hij zich bij hen zou aansluiten, kan geenszins beschouwd worden als zou verzoeker aangegeven hebben reeds voor de dreigbrief en het nachtelijk bezoek, bezoek te hebben gehad van de groepering die wou dat hij zich bij hen zou aansluiten.

2.10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen enkel bewijsstuk van de door hem ontvangen bedreigingen kan voorleggen, hoewel hij beweert twee dreigbrieven te hebben ontvangen. Van een asielzoeker mag nochtans een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. In zoverre verzoeker aangeeft bewijsstukken te hebben ontvangen in België, zijnde de dreigbrieven en een medisch attest betreffende zijn hospitalisatie, wijst de Raad er op dat verzoeker deze niet voorlegt in zijn asielprocedure. Betreffende zijn verklaring dat hij deze documenten heeft weggegooid, wijst de Raad er op dat, gelet op verzoekers eigen handelen, aldus blijkt dat verzoeker geen inspanning doet om zijn asielrelaas te staven, doch integendeel zelf de documenten die zijn asielrelaas zouden moeten ondersteunen, weggooit.

Verzoekers opgegeven reden voor het weggooiden van de ontvangen documenten, met name dat hij de laatste tijd in de war is (gehoorverslag CGVS, p. 19), is niet afdoende gelet op het ontbreken van een

medisch attest. Betreffende het schrijven van de sociaal assistente (en het begeleidend schrijven van de advocaat van verzoeker) waarin een bezorgdheid wordt geuit over de psychische toestand van verzoeker, wijst de Raad er op dat dit document geen medisch attest is. Ook het vermoeden dat verzoeker aan een psychose lijdt wordt niet gestaafd door een medisch attest. Betreffende het argument, geuit door de raadsman van verzoeker ter terechtzitting, dat verzoeker zelf niet inziet dat hij problemen heeft en weigert naar de dokter te gaan, beperkt hij zich tot een loutere bewering die geenszins gestaafd wordt.

In zoverre verzoeker nog stelt dat het schrijven van de sociaal assistent, hoewel dit geen medisch document is, wel relevante informatie bevat, nu blijkt dat hij verward overkomt, hij veel minder begrijpt en zijn realiteitszin verliest of soms paranoia is, wijst de Raad er op dat van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt coherente en duidelijke informatie te verschaffen, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker blijft hier echter, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, geheel in gebreke. Verzoeker toont niet aan dat hij ingevolge de door de sociaal assistent vermelde problemen aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Bovendien toont verzoeker niet aan welke gevolgen de door de sociaal assistent aangegeven problemen hebben gehad voor zijn verklaringen en op welke wijze dit mogelijk is tot een andere beoordeling zou kunnen leiden.

2.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.12. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De brief van de sociaal assistente en de begeleidende brief van zijn advocaat werden reeds besproken in punt 2.10.

2.13. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.14. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.15. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.16. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden

verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

2.17. De Raad wijst er op dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013 aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan”*, augustus 2013).

2.18. Waar verzoeker stelt dat uit meerdere bronnen blijkt dat teruggekeerde Afgaanse asielzoekers in Kabul voor een heleboel praktische problemen komen te staan, dat zij om een geldige taskara te hebben in principe terug moeten keren naar de plaats van herkomst, waar het in zijn geval onveilig is, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat het bezitten van een taskara noodzakelijk is om zich in Kabul te kunnen vestigen, noch dat het niet bezitten van een taskara zou leiden tot mensonwaardige omstandigheden in zijn hoofde.

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. Verzoeker merkt op dat de stad enorm duur is om in te leven, dat het moeilijk is om er aan werk te geraken, dat het moeilijk is om toegang te krijgen tot degelijke huisvesting en tot gezondheidszorg. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst moeilijkheden zal ondervinden.

2.19. De Raad stelt immers vast, op basis van de verklaringen van verzoeker tijdens de asielprocedure, dat verzoeker een volwassen jonge man is, die naast Pashtou ook wat Dari en Engels kent (gehoorverslag CGVS, p. 7). Daarnaast kan vastgesteld worden dat de familie van verzoeker niet onbemiddeld is nu zij in de mogelijkheid waren probleemloos zijn reis naar Europa te betalen daar zij het geld hadden (gehoorverslag CGVS, p. 4, 7 en 8). Daarenboven doet het feit dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Jalalabad goed kent - zo kan verzoeker onder andere parken, hotels, een busstation, een dam en een brug opnoemen en situeren (gehoorverslag CGVS, p. 6, 10 en 16) - in combinatie met het feit dat verzoeker twee facebookpagina's heeft waar op één te lezen is dat hij studeerde aan de middelbare school in Jalalabad en de universiteit in Kabul, vermoeden dat verzoeker hoger geschoold is dan wat hij verklaarde, zijnde het slechts zes jaar lopen van school in het dorp waar het onderwijs niet goed was, en dat hij vaker in de stad Jalalabad verbleef dan hij liet blijken (gehoorverslag CGVS, p. 6-7: slechts één of twee keer in Jalalabad geweest). Gelet op voorgaande kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker ontkent dat zijn familie welgesteld is alsook dat hij hooggeschoold is daar zijn familie leeft van de landbouw en zij destijds net genoeg geld hebben kunnen verzamelen om zijn reis naar Europa te bekostigen en meent dat om zijn leven in Kabul te kunnen financieren, er veel meer geld nodig zou zijn. Hij stelt dat hij laaggeschoold is, dat hij nauwelijks Engels spreekt en grote moeite moet doen om hier Nederlandse lessen te volgen alsook dat een basiskennis over Jalalabad en een fictieve vermelding op een facebookprofiel geenszins wijzen op een hogere scholing. Verzoeker beperkt zich grotendeels tot het ontkennen van de voornoemde vaststellingen en tot het betwisten van de gevolgtrekking, dat gelet op de voornoemde vaststellingen, redelijkerwijze aangenomen kan worden dat verzoeker in staat is om in Kabul in zijn levensonderhoud te voorzien. Met het louter ontkennen van de voornoemde vaststellingen en het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen, weerlegt verzoeker echter deze vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, niet.

2.20. In acht genomen wat voorafgaat, zijn er naar het oordeel van de Raad *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.21. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, is de Raad van oordeel dat, hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul stad d.d. 5 september 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren op vooruit gaat. In 2012 konden nog slechts 10 % aanvallen aan AGE's (Anti-Government Element) worden toegeschreven. Van januari tot en met augustus 2013 gebeurden er gemiddeld minder dan 2 aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft voorgedaan, met name complexe aanslagen tegen high profile doelwitten, zoals overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor.

2.22. Waar verzoeker meent dat het feit dat er in Kabul niet zoveel burgerslachtoffers vallen, in vergelijking met andere gebieden in Afghanistan, nog niet betekent dat het er veilig is, dat er hoe dan ook burgerslachtoffers vallen, hetgeen hoe dan ook een bedreiging van de veiligheid betekent, hij wijst op de *'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan'* van 6 augustus 2013 waarin wordt gesteld dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is en dat dit ook het geval is voor provincies die daarvoor als stabiel werden beschouwd en Kabul vermelden, dat gelijkaardige informatie terug te vinden is in een document *'General Security Situation in Afghanistan en Events in Kabul'* van 7 november 2013 en dat uit het overzicht van de aanslagen in Kabul in 2013 blijkt dat er wel degelijk geregeld burgerslachtoffers vallen, dat ook in het mid-year report 2013 van de UNAMA melding wordt gemaakt van diverse burgerincidenten in Kabul en stelt dat gelet op al deze informatie er bezwaarlijk kan gesteld worden dat het in Kabul veilig is, stelt de Raad vast dat het geweld in Kabul-stad anno 2013 er nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

2.23. Uit de door verzoekers vernoemde persartikelen en rapporten kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

2.24. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.25. In zoverre verzoeker stelt dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is van Kuz Kunar in Nangarhar en dat die streek onveilig is, wijst de Raad er op dat blijkt uit onderhavig arrest dat een interne hervestiging in Kabul voor verzoeker veilig en redelijk is, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst.

2.26. Waar verzoeker nog meent dat hij als jonge man die geen vader of oudere broer heeft om zich te beschermen het risico loopt om gedwongen gerekruteerd te worden en dus extra bescherming behoeft, en dat dit expliciet staat in de UNHCR Guidelines, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de door verzoeker geciteerde zinnen uit de UNHCR Guidelines geenszins af te leiden valt dat alle jonge mannen die geen vader of oudere broer hebben het risico op gedwongen rekrutering lopen en dus bescherming behoeven. Verder, in zoverre verzoeker wijst op zijn profiel van jonge man, die het risico loopt gedwongen gerekruteerd te worden, wijst de Raad er op dat een eventueel niet-betwist risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat men persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Immers wordt geen geloof gehecht aan zijn vluchtrelaas waarbij hij beweert dat de Hezbi Islami hem (gedwongen) zou rekruteren.

2.27. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.28. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER